

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' αὐτῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μαρτίου δωδεκάτη
μέγα πένθος ὅστὸ Παλάτι.

Ὅκτὼ ποδῶτος κι' ἑννεήντα καὶ ἀκόμη ἑκατό,
μὲ τοὺς ἄλλους μασκαράδες τὴν μουτσουνά μου πετῶ.

Ἡ σεβαστὴ
Σαρακοστή.

Σύ, Κύριε τῶν οὐρανῶν, βοήθησε κι' ἐμᾶς,
ἄς πᾶρ' ἡ τρέλλα τὰ βουνὰ κι' ἄς παύσουν τὰ νταούλια,
ἄς εἶναι τὸ προσφάγι μας ψωμί καὶ ταραμάς
καὶ ἄς φουσκώσουν ἡ κοιλιαὶς μ' ἔλγαις καὶ μὲ φασούλια.
Ἄς φωτισθῇ τὸ καύκαλο αὐτοῦ τοῦ τρελλοκόσμου
κι' ἄς παύσουν πλέον οἱ χοροὶ τοῦ Ψύχα κι' ὁ δικός μου.

Βαδίσωμεν περίλυποι πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον,
ἐνθυμηθῶμεν τῆς ζωῆς τοὺς πόνους τοὺς πικροὺς,
ὕμνήσωμεν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἀγαθῶν Νυμφίων,
καὶ γοερῶς θρηνησῶμεν τοὺς ζῶντας καὶ νεκροὺς.
Ἄς ἴδωμεν τὰ ἔγκατα ἐνός καὶ ἄλλου τάφου
καὶ τὸν δακτυλιόλιθον ἐκεῖνον τοῦ Ζωγράφου.

Μακρὰν, τρελλὴ Ἀποκρηγιά, μακρὰν τὸ Κομητάτο,
ποῦ ἦλθε μὲ σωτήρια προγράμματα γεμάτο,
κι' ἠσθάνθη ἀγανάκτησιν ὁ Θεοδωρῆς πολλὴν
καὶ τὸ κατεπολέμησε μὲ πάθος καὶ χολήν,
ἐκ φόβου μὴ ὁ Σύλλογος μ' αὐτὸ ζημιωθῇ
κι' ἡ νέα ἐπανάστασις διὰ παντός χαθῇ.

Μακρὰν κακῶν συλλογισμῶν, διαβολῶν καὶ ψόγου
ὅσας συναδριάς σπεύσωμεν τοῦ φοβεροῦ Συλλόγου,
στεφανωθῶμεν ρόδινον τοῦ Ἀπριλίου στέμμα,
γενῶμεν ὄλοι ρήτορες καθὼς ὁ Φασουλῆς,
ἐν τούτοις ὁμοῦς, Ἕλληνες, ἄς ρίψωμεν ἐν ὄλεθρον
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον ἐκεῖνο τῆς Βουλῆς.

Μακρὰν, τρελλὴ Ἀποκρηγιά, μὲ δλους σου τοὺς κρότους,
ἄς ἀκουσθῇ ἀπὸ παντοῦ βαρὺς ὁ κοπετός,
καὶ νῦν τὰ ὄπλα ρίπτοντες τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους
περιδλθῶμεν ὄλοι μας τὰ ὄπλα τοῦ φωτός.
Ἄς στρέψωμεν μὲ συντριβὴν τὸ βλέμμα μας πρὸς τᾶνω
κι' ἄς κάμωμεν Χριστιανὸν καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

Ἄς νίψωμεν τὰς χεῖρας μας καθὼς καὶ ὁ Πιλάτος,
ἄς ἴδωμεν τί γίνεται τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
μὰ καὶ τὸ Ἴσοζύγιον ἄς κάμωμεν ὑπ' ὄψαι
καὶ ὅ,τι ψεῦμα προσπαθεῖ κανένας νὰ μᾶς κόψῃ.
Ναί, Κύριε τῶν οὐρανῶν, καὶ μεθ' ἡμῶν γενεῖ,
καὶ δώσε μας τοῦλάχιστον μισὰ τὸν πετεινοῦ.

